

't VERSCHIL

+++++ Een uitgave van Prisma +++++ 10 juni 2023 +++++

Niet vergeten

De blik gericht op de mensen die lijden

MET BIJDAGEN VAN DORCAS, MERCY SHIPS, SEEYOU, WORLD VISION

Verandering vraagt geduld

Een verhaal over kleine stappen in grote crisisgebieden

Vergeten crises

Wie weet er nog dat er in de Westelijke Sahara al een halve eeuw een vluchtelingenkamp is? Dat er inmiddels een derde generatie opgroeit die nooit buiten de hekken is geweest? In de jaren zeventig was het vaak in het nieuws. Tegenwoordig weet niemand er meer van. Zo hebben we allemaal de neiging om even aandacht te schenken aan een rampgebied, een crisis. Na een paar weken zonder veel nieuws verdwijnt het naar de achtergrond, en nog een maand later zijn we het vergeten. Terwijl de crisis doorgaat en de hulpverlening nodig blijft.

In deze editie van 't Verschil leest u over enkele vergeten crises, maar ook over het belangrijke werk van Dorcas, Mercy Ships, SeeYou en World Vision. Organisaties die hun blik gericht houden op mensen die lijden, ook als de wereld haar blik afwendt en doorgaat naar de volgende crisis. Zij houden mensen die te maken hebben met armoede, ongelijkheid, ziekten, oorlog en uitbuiting in beeld, ondersteunen hen waar mogelijk en bieden hoop in uiterst moeilijke omstandigheden. Via hun werk geven zij – in navolging van Christus – gestalte aan gerechtigheid en naastenliefde. Leest u mee?

Menno van Hulst en Charlotte Ariese, Prisma

Colofon

Dit is een bijlage van Prisma in samenwerking met ND Zakelijk. 't Verschil verschijnt exclusief bij het Nederlands Dagblad. Dit product valt buiten de verantwoordelijkheid van de hoofdredactie van het Nederlands Dagblad. Prisma is een koepelorganisatie die een twintigtal christelijke organisaties verenigt die wereldwijd actief zijn in ontwikkelingssamenwerking en diaconaat. Aan deze uitgave over 'Vergeten crises' werkten mee: Dorcas, Mercy Ships, SeeYou en World Vision.

Coördinatie Charlotte Ariese en Menno van Hulst
Eindredactie Esther van Lunteren
Vormgeving Judith Fokker
Coverfoto Shawn Thompson

De foto op de cover wordt gebruikt met toestemming van de ouders.

TEKST HILDE KOOIJ-TROMP +++ BEELD WORLD VISION

Bent u ervan op de hoogte dat er in Somalië op dit moment 6,6 miljoen mensen niet weten of ze vandaag te eten krijgen? En wist u dat er in Mozambique hele generaties zijn die hun leven lang militaire spanningen ervaren? Alec uit Somalië en de Mozambikaan Florencio ervaren door hun werk dagelijks de pijn van de crisis in hun land. Ze vertellen over de nood, maar nog liever praten ze over hoop. Florencio: 'Het vraagt vasthoudendheid, maar ik heb vertrouwen en geloof dat er ooit stabiliteit komt.'



HAWA, MOEDER VAN ACHT KINDEREN, WORDT DOOR WORLD VISION BIJGESTAAN IN DE EERSTE LEVENSBEHOEFTE.



IDIL WOONT ALS WEES IN DIT KAMP IN SOMALIË, WAAR ZE ZORGT VOOR HAAR BROERTJES.

Het is vakantietijd als het interview met Alec Ziuku, directeur noodhulp World Vision Somalië en Florencio Marerua, directeur Dorcas Mozambique, gepland wordt. Florencio excuseert zich voor zijn afwezigheid in verband met het overlijden van zijn vader. Ook Alec heeft pas tijd in de daaropvolgende week. Aangeven dat het interview over de crisis in hun land niet uitkomt in verband met een door de auteur geplande vakantie in de Ardennen, voelt ongemakkelijk. Maar toch volgen er, een week later, online gesprekken vanuit een glampingtent. Over contrast gesproken.

CRISIS OP CRISIS

Alec vertegenwoordigt World Vision in Somalië. Een land dat kampt met veel uitdagingen. Alec vertelt dat Somalië een complex, islamitisch land is met veel verschillende regio's die niet door één gecentraliseerde regering worden bestuurd, maar opgedeeld zijn in meerdere staten. Een zogenaamde federale republiek. De politieke instabiliteit speelt een belangrijke rol in de uitdagingen waarmee Somalië wordt geconfronteerd. Daarnaast is het klimaat in het land extreem droog. Op zomerdagen is een temperatuur van 45 graden Celsius niet ongewoon. Factoren die volgens

'Soms wordt de crisis veroorzaakt door een conflict, een andere keer door klimaatverandering. Crises versterken elkaar'

Alec de crisis complex maken. 'Aan de ene kant heb je de invloed van de klimaatverandering, waardoor er sprake is van extreme droogteperiodes en dan weer overstromingen. Aan de andere kant zijn er de vele conflicten van groeperingen tegen de regering. Dus soms wordt de crisis veroorzaakt door een conflict, een andere keer door klimaatverandering.' Bovendien versterken de crises elkaar. Als voorbeeld noemt Alec de gevolgen van de droogte van de afgelopen periode in het land. De droogte betekent geen oogst en daardoor geen voedsel. Ook geen eten voor de dieren. Alec: 'In sommige regio's daalde de dierenpopulatie tot zeventig procent. Als er in die betreffende regio ook een conflict gaande is, kan er geen hulp worden geboden door

toegangsproblemen. Er ontstaat een hongersnood en de mensen trekken naar een vluchtelingenkamp.' Maar daarmee zijn ze volgens Alec niet gered. 'Door overvolle kampen krijgt de meerderheid niet de humanitaire hulp die ze nodig heeft.'

GEVECHT TEGEN MALARIA

Zuidelijk van Somalië ligt Mozambique. Hier werkt Florencio voor Dorcas. Ook hij spreekt over een samenloop van meerdere crises die de humanitaire situatie verergert. 'We kennen in dit land crises die veroorzaakt worden door natuurrampen – van aardbevingen tot cyclonen – en rampen die mensen veroorzaken.' Met laatstgenoemde doelt Florencio op de vele gewapende conflicten die er zijn. 'Ik ben geboren in een oorlogsperiode. Inmiddels ben ik 52 jaar en ervaar ik nog steeds oorlog.' Vandaag de dag is het in het noorden, in de provincie Cabo Delgado, door opstandelingen erg onveilig. Florencio vertelt verder: '... en dan hebben we tijdens het regenseizoen, naast de cyclonen en de gevolgen van overstromingen, ook te maken met cholera en het constante gevecht tegen malaria.' Het raakt Florencio als hij mensen van crisis naar crisis ziet gaan. Zo hoorde hij laatst van een twaalfjarig meisje dat ze in een vluchtelingenkamp in Cabo Delgado dagelijks oog in oog stond met de man die haar familie vermoordde. 'Pas toen ze bij een bijeenkomst was met mensen van de Verenigde Naties en de overheid, voelde zij zich veilig genoeg om hem aan te wijzen. Wat een veerkracht heb je nodig om dat specifieke moment af te wachten.'

Als Florencio en Alec hun ervaringen delen, lijkt de nood onoplosbaar. Toch zetten zij zich dagelijks, samen met hun teams, in om hoop te bieden. Volgens Florencio is het belangrijk dat je kleine stappen zet. 'Als Dorcas bezoeken we regelmatig een gemeenschap en stellen wij hen de vraag waar ze over een jaar willen staan en hoe ze daar kunnen komen. Wat wij als hulporganisatie doen, gaat niet over geven, we zorgen ervoor dat hun situatie op de lange termijn verbetert. We ondersteunen en staan naast de mensen en laten ze zelf verantwoordelijkheid nemen. Natuurlijk zijn we er ook als er een overstroming is. Onderdak, eten en schoon water is dan wat nodig is. Maar de echte verandering moet bij de mensen zelf vandaan komen. En dat doen we niet alleen; ik geloof dat God door ons heen werkt.'

ONZEKERE TOEKOMST

Ook World Vision biedt noodhulp. In Somalië ondersteunt de organisatie kinderen en hun families op moeilijk bereikbare locaties. Allereerst door te voorzien in voedsel en het bieden

van onderwijs. Als kinderen geen onderwijs krijgen, gaan ze een onzekere toekomst tegemoet. Kindhuwelijken zijn een groot probleem, en voor niet schoolgaande jongens is de kans groot dat ze worden gerekruteerd tot kindsoldaat. Alec: 'Gezondheid en onderwijs kennen prioriteit. Pas daarna komen de volgende stappen. En dat gaat langzaam, want verandering vraagt geduld. Gelukkig zie ik

'De echte verandering moet bij de mensen zelf vandaan komen. Dat doen wij niet alleen; ik geloof dat God door ons heen werkt'

regelmatig positieve resultaten.' Als voorbeeld noemt hij de samenwerking met andere hulporganisaties: 'Ik werk samen met moslimbroeders. Dit verloopt succesvol, omdat we ons geloofsleven inzetten om elkaar te steunen. Dat betekent dat ik als christen niet predik. Ik leef mijn geloof. Door mensen te steunen, naast ze te staan en van ze te houden.'

NOOD ÉN HOOP

De hulp is van vitaal belang en daarom is de waardering van de inwoners groot. Alec: 'Onze hulp geeft hen hoop op overleving en enige verlichting van lijden.' Florencio ervaart ook dat de mensen meer hoop ervaren. Daarnaast ziet hij dat het sommige gemeenschappen lukt om elkaar te ondersteunen in noodsituaties. 'In 2020 hebben we een gemeenschap, getroffen door een cycloon, voorzien van betere huisvesting en water, en geholpen met het opbouwen van een markt. Op het moment dat in 2021 een andere gemeenschap werd getroffen, vingen zij deze mensen op in hun eigen huis.'

Het mag duidelijk zijn: de crisis in Somalië en Mozambique is complex en niet simpel op te lossen. En er is hoop. De twee directeuren nodigen dan ook enthousiast uit om ooit Afrika te bezoeken. Alec: 'Somaliërs zijn prachtige, unieke mensen.' Florencio over Mozambique: 'De mensen zijn mooi en we hebben een kilometerslange kustlijn, bergen, bossen en rivieren met zoet stromend water. Het is echt een prachtig land.'

‘Mensen met schisis moeten zich verschuilen om zich veilig te voelen’

TEKST LYDIA FRIS +++ BEELD SHAWN THOMPSON EN JILKE TANIS



NAAST SCHISIS ZIJN AANDOENINGEN ALS X- EN O-BENEN VEELVOORKOMEND IN AFRIKA.

‘Als iemand in Senegal zo’n bultje ontdekt, staat hij voor een dilemma: ga ik voor dit kleine dingetje naar de dokter, of gebruik ik het geld om mijn kinderen te voeden?’



IN ETHIOPIË WORDT DE GEMEENSCHAP GELEERD HOE ZE MET MENSEN MET EEN HANDICAP KUNNEN OMGAAN.

Op veel plekken in de wereld worden groepen mensen vergeten – buitengesloten, verstoten en genegeerd.

Wie zijn zij en hoe krijgen zij hulp? ‘Vaak leidt een ingreep tot een nieuw leven voor iemand.’

De Nederlandse Deddy Kruize (41) is operatieassistent en teamleider mond-, kaak- en aangezichtschirurgie op de operatiekamers aan boord van de Global Mercy, één van de ziekenhuisschepen van Mercy Ships. Deze christelijke vrijwilligersorganisatie laat ieder jaar ziekenhuisschepen met professionele vrijwilligers naar landen uitvaren waar de medische nood hoog is. Kruize is op dit moment in Senegal: ‘Wereldwijd hebben vijf miljard mensen geen toegang tot veilige, tijdige en betaalbare chirurgische zorg.’

DILEMMA

‘Als iemand in Nederland bij zichzelf een gek bultje ontdekt, zit diegene waarschijnlijk nog dezelfde week bij de huisarts. Als iemand in Senegal zo’n bultje ontdekt, staat hij voor een dilemma: ga ik voor dit kleine dingetje, waar ik geen last van heb, naar de dokter, of gebruik ik dat geld om mijn kinderen te voeden? Dan wordt voor het laatste gekozen, en daardoor trekken mensen vaak niet of te laat aan de bel. Nog zo’n voorbeeld: in Nederland weet je al voor de geboorte of je ongeboren kind ter wereld komt met schisis (gespleten bovenlip en/of gehemelte). Het krijgt direct de nodige medische zorg. In Senegal heb je gewoon pech gehad. Schisis wordt in de gemeenschap veelal beschouwd als een straf; blijkbaar had jij of je moeder ergens schuld aan. Kinderen met schisis en hun ouders worden vaak verstoten, tellen niet meer mee. Terwijl een eenvoudige operatie de schisis kan verhelpen.’

‘De groep in Senegal die chirurgische zorg nodig heeft, wordt veelal vergeten. De nood op het chirurgische vlak wordt onderschat. Met name de patiënten met noma – waarbij zwerende wonden ontstaan, vooral in het gezicht – schisis of obstetrische fistel (een complicatie bij de zwangerschap) worden buitengesloten. Zij moeten zich

schuilhouden om zich veilig te voelen en ervaren veel schaamte.’

‘Op het schip voeren we veel van deze operaties uit, en het is heel mooi om te zien hoeveel invloed dat kan hebben op iemands leven, soms zelfs op dat van een heel gezin. Zo hebben we een keer een meisje van zes jaar behandeld die door noma haar neus was verloren. Toen ik haar leerde kennen was ze verlegen, maar drie weken later was ze zo zelfverzekerd. *I’m gonna have a new nose, and I’m gonna be beautiful*, zei ze vol vertrouwen tegen ons. Ze was zo blij dat ze een gewone neus zou hebben. Na de operatie zag ik de verandering in haar ogen, ze was gelukkig. Vaak leidt zo’n ingreep tot een nieuw leven voor iemand.’

‘God is de enige reden dat ik hier aan boord van de Global Mercy ben. Van jongs af aan heb ik het verlangen gehad om in arme landen in de zorg te werken. Maar ik zou mijn werk hier echt niet volhouden als ik niet wist dat God bij me was. Dagelijks zie ik wonderen gebeuren. Niet elk verhaal heeft een goed einde, maar je kunt zien dat er een groot plan achter zit.’

VERANDERING STIMULEREN

Francois Karangwa Xavier (45), geboren in Rwanda, is uitvoerend directeur bij UPHLS. Dat is een overkoepelende instantie van organisaties die zich inzetten voor de zorg voor mensen met een beperking in Rwanda, die samenwerkt met SeeYou. ‘Ik geloof dat werken in de sociale sector belangrijk is om veranderingen teweeg te brengen.’

‘Van 1994 vond de Rwandese genocide plaats onder Tutsi’, vertelt Xavier. ‘Daarna was het land verwoest; van de economie en het zorgstelsel was niets meer over. Gelukkig gaat het nu beter. Het is nog niet zoals in Europese landen, maar in Afrika zijn we een van de gezondste en welvarendste landen.’

NIET OPGEVEN

‘Desondanks is er in Rwanda onder zorgverleners weinig kennis over mensen met een beperking. Er is behoefte aan meer beleid voor de zorg, en mogelijkheden voor deze groep mensen. Daar zetten wij ons voor in. Ook helpen we de fysieke bereikbaarheid voor deze mensen te verbeteren, door gebouwen bijvoorbeeld rolstoelvriendelijker te maken en meer aangepaste huizen te bouwen. Bovendien proberen we de communicatie tussen de medische sector en de mensen met een beperking te stimuleren, door mensen bijvoorbeeld gebarentaal aan te leren. Iets anders wat we doen, is strijden tegen discriminatie. Mensen met een beperking hebben hier het stigma dat ze niets kunnen en dus ook niet kunnen werken, terwijl dat lang niet altijd het geval is.’

‘Mensen met een beperking hebben het in Rwanda – ondanks de goede zorg vergeleken met andere Afrikaanse landen – zwaar. Wij krijgen op onze voorstellen voor deze mensen vaak een negatief antwoord omdat ze hier geen prioriteit hebben. Door dat gebrek aan prioriteit is het lastig om mensen met een beperking in bepaalde werkprogramma’s op te nemen. Maar we blijven ons inzetten om de gemeenschap in Rwanda te leren hoe ze met mensen met een beperking om kunnen gaan. Op die manier brengen we hen niet alleen bij de overheid onder de aandacht, maar bijvoorbeeld ook bij ondernemers. Door mensen op te leiden in de zorg voor deze groep, creëren we ook nog eens banen.’

‘God is degene die mij leidt en support in mijn werk’, vertelt Xavier. ‘Als organisatie nemen we maandelijks een moment de tijd om met elkaar te bidden en getuigenissen te delen. Die samenkomsten bouwen mij op.’



JOHAN MOOIJ

COLUMN

Vergeet hen niet

Ruim drie maanden geleden verloren in twee minuten tijd 60.000 mensen hun leven, velen raakten ernstig gewond. Onmiddellijk na de aardbeving in Turkije en Syrië kwam de hulpverlening op gang. Binnen 24 uur arriveerden Urban Search & Rescue teams vanuit de hele wereld. Journalisten en cameraploegen volgden in hun kielzog om verslag te doen. Als directeur noodhulp voor Syrië, Turkije en Jordanië bij World Vision gaf ik in een paar dagen tijd meer dan veertig interviews. In veel landen werd geld ingezameld voor de slachtoffers van de aardbeving.

Na een week werd het stiller... Search & Rescue teams keerden terug naar huis, slechts enkele journalisten belden nog. Vooral het noordwesten van Syrië bleef buiten beeld. Media konden het gebied vanwege de politieke en veiligheidssituatie niet eenvoudig bereiken. Het leidde tot weinig informatie over de

slachtoffers en de gevolgen van de aardbeving. Al twaalf jaar is er oorlog in Syrië, veel mensen zijn gevlucht naar het noordwesten in de hoop er veilig te zijn. Miljoenen Syriërs wonen in dit gebied al jaren in tenten en andere tijdelijke huisvesting en zijn afhankelijk van humanitaire hulpverlening. Kinderen groeien in deze omstandigheden op.

Hoe vaak hoort u hierover? Herinnert u zich de laatste keer dat een dergelijk verhaal uit het noordwesten van Syrië u bereikte? Dat u hoorde dat 4,6 miljoen mensen in deze regio klem zitten, waarvan 80 procent vrouw en kind. Herinnert u zich dat u hoorde dat in de eerste helft van 2022 zelfdoding onder deze groep (vooral meisjes onder de 18) verdriedubbelde? En dat 75 procent van de mensen die World Vision hierover ondervroeg, aangeeft dat dit komt door het tekort aan basisvoorzieningen, pure armoede en gebrek aan

toekomstperspectief? Weet u dat de verslechterde mentale gezondheid van meisjes en vrouwen zich eenvoudig laat verklaren door oorzaken als seksueel geweld, huiselijk geweld en kindhuwelijken?

Syrië en haar oorlog is u niet onbekend. De aardbeving is u niet ontgaan. Maar het zijn de verhalen van de meisjes en vrouwen waarvan ik wil dat die u bereiken. Waarvan ik weet dat ze in de veelheid aan informatie verloren raken.

Wij blijven in Syrië, werken aan toekomstperspectief en verbeterde omstandigheden voor deze vrouwen en meisjes. Vergeet ook u hen niet?

Johan Mooij is directeur noodhulp voor Syrië, Turkije en Jordanië.



Deze berichten haalden de krant niet

Mercy Ships

'VAN HONDERDEN MENSEN MET EEN GESPLETEN LIP NAAR EEN HANDVOL IN 20 JAAR'

GUINEE – Het was 1998. Mercy Ships bracht met hun ziekenhuisschip Anastasis voor het eerst een bezoek aan Guinee. Onder de patiënten bevonden zich honderden kinderen en volwassenen met een gespleten lip, waar in hun land geen medische hulp voor was. De mensen van Mercy Ships verhielpen de aandoeningen bij de patiënten, en leidden twee Guineese artsen op in het herstel van gespleten lippen en gespleten gehemelten. De opleiding van deze artsen had grote gevolgen, bleek 20 jaar later toen Mercy Ships het land opnieuw bezocht. Bij de eerste patiëntselecties waren de vrijwilligers verbaasd: wat waren er weinig mensen met een gespleten lip. In een groep van 6000 mensen zouden er gewoonlijk honderden patiënten met gespleten lippen en/of gehemelten zijn. Bij deze screening was het aantal patiënten met deze aandoeningen gedaald tot slechts zes personen.

Wat bleek? Een van de opgeleide artsen, Raphiou Diallo, had zich toegewijd aan deze operaties, en de techniek overgebracht op andere artsen. Met elkaar hadden zij in twintig jaar honderden patiënten geopereerd. En daar bleef het niet bij. Op initiatief van arts Raphiou Diallo ontstond er in 2018 in Guinee een bijzondere samenwerking tussen Mercy Ships en de Gamal Abdel Nasser Universiteit van Conakry. Met elkaar ontwikkelden we een centrum voor tandheelkundige training, waar tandartsen worden opgeleid tot specialisten met praktijkervaring.

Raphiou Diallo: 'Met deze kliniek voorzien we Guinee van een nieuwe generatie uitstekende tandartsen, die niet alleen kunnen voorkomen dat patiënten complicaties krijgen in een vergevorderd stadium, maar die ook in een vroeg stadium goedaardige en kwaadaardige tumoren kunnen opsporen.'

Er zijn tal van humanitaire crises gaande in de wereld. Denk aan de dagelijkse berichten over de oorlog in Oekraïne. De recente aardbeving in Turkije en Syrië. Het lot van vrouwen en meisjes in Afghanistan. Minstens zoveel berichten halen het nieuws niet. Crisis in gebieden waar mensen dagelijks in stilte lijden onder de gevolgen van uitbuiting, verwaarloosde ziekten, gewelddadige conflicten of klimaatrampen. Vergeten ... maar niet door iedereen.



World Vision

ALS KINDSOLDAAT HEB JE NIET DE LUXE OM EEN CRISIS TE VERGETEN

OEGANDA – Betty is veertien jaar als ze in 1994 door de LRA (het Verzetsleger van de Heer, onder leiding van Joseph Kony) samen met haar vader wordt meegenomen uit haar huis in Noord-Oeganda. Haar moeder wordt voor haar ogen vermoord. Haar vader is even later hetzelfde lot beschoren. Betty ziet alles. Gedurende haar tijd bij de LRA is ze getuige van meer moorden, martelingen, verkrachtingen en andere wrede daden. 'Veel meisjes werden verkracht, tot echtgenote gedwongen of vermoord', vertelt ze. 'Ik was nog jong, het is mij bespaard gebleven. Ik had andere taken, maar ik heb alles gezien.' Tijdens een aanval die de LRA uitvoert, weet Betty in de chaos te ontkomen. Ze vlucht naar huis. Maar thuis is niks, haar ouders zijn begraven en het huis is leeg. Ze voegt zich

bij haar zus in de stad Kampala. Haar leven verbetert na een beroepsopleiding. Wat ze leert geeft ze inmiddels, op aanvraag van World Vision, door aan andere voormalige 'LRA-vrouwen' en hun kinderen. Samen naaien ze uniformen voor voormalig kindsoldaten die terug naar school gaan. Betty: 'In tegenstelling tot wat de wereld denkt, zijn de problemen van voormalige ontvoerders en hun kinderen nog steeds talrijk, hoewel de oorlog al meer dan tien jaar geleden is beëindigd.' Een conflict gaat misschien voorbij, maar de gevolgen zijn nog lang voelbaar in de gemeenschappen. World Vision ondersteunt vrouwen zoals Betty en hun kinderen in de weg naar herstel. Zowel bij het voorzien in hun levensonderhoud, als bij de mentale verwerking van wat hen is overkomen.



SeeYou

'NOODHULP OMDAT KEDIJA OOK MEETELT'

ETHIOPIË – Kedija leeft in Ethiopië. Een land dat lijdt onder de burgeroorlog tussen het regeringsleger en de rebellen van het Tigray People's Liberation Front. Een land waar vorig jaar de ergste droogte in veertig jaar heerste. De mensen van SeeYou staan in crisissituaties op voor mensen die juist in moeilijke tijden worden vergeten. Bijvoorbeeld omdat ze blind zijn. Zoals Kedija. 'In onze samenleving zien mensen een handicap als vloek van God, als een straf voor je zonde', vertelt Kedija. 'We worden buitengesloten en niet geaccepteerd.' De vrouw beschrijft een veelvoorkomende overtuiging in Ethiopië, waardoor mensen met een beperking afgezonderd leven. Net zoals

zijzelf, in een hutje buiten de stad. De oorlog en daarbovenop de kurkdroge perioden, maken het leven voor haar extra zwaar. Zeker nu haar man gewond uit de oorlog is teruggekomen en niet voor haar en hun twee kinderen kan zorgen. 'Alle oogsten zijn mislukt. De schapen, geiten en kamelen zijn dood. Er is simpelweg geen voedsel en water. Niemand heeft iets over om te delen. Mensen zijn ten einde raad.' Met de partnerorganisatie Love in Action for People Development Organization (LAPDO) bood SeeYou voedsel- en noodhulp aan mensen met een beperking. Kedija ziet het als een godsgeschenk: 'Ik ben zo blij dat jullie ons niet hebben overgeslagen.'



Dorcac

PSYCHOSOCIALE ZORG VOOR WALID EN ANDERE KINDEREN IN JEMEN

JEMEN – De 12-jarige Walid weet amper meer hoe het is om in een vrij land te leven. Hij was slechts een paar jaar oud toen hij moest vluchten voor het geweld in zijn land Jemen. Door de burgeroorlog lijdt een groot deel van de bevolking in Jemen honger. En ook mentaal begint deze crisis zijn tol te eisen. Veel kinderen in Jemen hebben in hun jonge leven al verschrikkelijke dingen meegemaakt. Ze zagen geweld op straat, moesten schuilen voor raketaanvallen en verloren familieleden en vrienden door honger en geweld. Leven in een land in oorlog heeft ook impact op de mentale gezondheid. Dorcas biedt daarom

psychosociale zorg en traumabegeleiding aan mensen in Jemen. Walid is een van de kinderen die mentaal hard is geraakt door de crisis in zijn land. Hij woont nu in een vluchtelingenkamp in al-Ma'alla. Hij krijgt daar hulp bij het verwerken van zijn trauma. Door spelletjes en andere activiteiten leert hij om te gaan met alles wat hij heeft meegemaakt. Deze hulp veranderde het leven van Walid: 'Het gaat nu beter op school en thuis, ik weet hoe ik moet omgaan met alles wat ik heb meegemaakt. Ik ben heel blij met de training en blijf graag komen om nog meer te leren.'



DE DOOR MERCY SHIPS OPGELEIDE ARTSEN UIT GUINEE HEBBEN IN TWINTIG JAAR HONDERDEN PATIËNTEN MET EEN GESPLETEN LIP GEOPEREERD.



'Mijn vader heeft mij verkocht om mijn broertjes en zusjes eten te kunnen geven..'

MARYAM (7)*
AFGHANISTAN

**Dit is niet Maryams echte naam, ook haar gezicht kan vanwege haar veiligheid niet in beeld.*



'Ik ben weduwe, moeder van vier kinderen én besmet met hiv. Ik word beschouwd als een tijdbom en buitengesloten door de maatschappij.'

JANE (57)
TANZANIA

'Ik had aanhoudende zware hoofdpijn en werd gediagnosticeerd met een oogziekte. In afwachting van mijn oogoperatie maakte ik me veel zorgen, ga ik het wel redden op school?'

KEVINE (16)
RWANDA



WIJ ZIEN HEN

ZIET U HEN OOK?

**LEES HUN VERHALEN
SCAN DE QR-CODE**

'Voor mijn operatie lachten mijn vrienden me uit. 'Wat is dat in je mond?', zeiden ze. Ik schaamde me en ging niet naar school.'

SEKOUBA (12)
GUINEE



dorcas.nl



mercyships.nl



seeyoufoundation.nl



worldvision.nl